

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

P8_TA(2016)0435

Europejska Unia Obrony

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie Europejskiej Unii Obrony (2016/2052(INI))

(2018/C 224/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 42 ust. 6 TUE dotyczący stałej współpracy strukturalnej,
- uwzględniając art. 42 ust. 7 TUE dotyczący sojuszu obronnego,
- uwzględniając Protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej,
- uwzględniając Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. i z dni 25–26 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 listopada 2013 r. oraz z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie klauzul wzajemnej obrony i solidarności UE: wymiar polityczny i operacyjny ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie stanu praw podstawowych w Unii Europejskiej w latach 2004–2008 ⁽³⁾, której ust. 89 stanowi, że „prawa podstawowe nie kończą się przed bramą koszar i że mają pełne zastosowanie również do obywateli w mundurze, i zaleca państwom członkowskim zapewnienie przestrzegania praw podstawowych również w siłach zbrojnych”,
- uwzględniając ostateczne konkluzje konferencji międzyparlamentarnych w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) w Hadze z dnia 8 kwietnia 2016 r., w Luksemburgu z dnia 6 września 2015 r., w Rydze z dnia 6 marca 2015 r., w Rzymie z dnia 7 listopada 2014 r., w Atenach z dnia 4 kwietnia 2014 r., w Wilnie z dnia 6 września 2013 r., w Dublinie z dnia 25 marca 2013 r. oraz w Pafos z dnia 10 września 2012 r.,
- uwzględniając niedawne oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa wydane podczas Konferencji Ministrów Spraw Zagranicznych UE w Gymnich w dniu 2 września 2016 r., potwierdzające „szansę” na osiągnięcie konkretnych postępów we współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie obronności,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0120.

⁽²⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 138.

⁽³⁾ Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 48.

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- uwzględniając dokument zatytułowany „Wspólna wizja, wspólne działanie: Silniejsza Europa. Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej” zaprezentowany przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 28 czerwca 2016 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie z postępów we wdrażaniu konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., przedstawione w dniu 7 lipca 2014 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz szefową Europejskiej Agencji Obrony,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. zatytułowany „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542),
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 24 czerwca 2014 r. zatytułowane „Nowy ład na rzecz europejskiego sektora obronności”,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 8 maja 2015 r. w sprawie wdrażania jej komunikatu dotyczącego obrony,
  - uwzględniając oceny dyrektywy 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa oraz dyrektywy 2009/43/WE w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego NATO z dnia 8 lipca 2016 r.,
  - uwzględniając wspólny komunikat wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel i Komisji z dnia 11 grudnia 2013 r. zatytułowany „Kompleksowe podejście UE do zewnętrznych konfliktów i sytuacji kryzysowych” (JOIN(2013)0030) oraz powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r.,
  - uwzględniając oświadczenie włoskich ministrów obrony i spraw zagranicznych z dnia 10 sierpnia 2016 r. wzywające do „obronnego Schengen”,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie niemieckiego i francuskiego ministra spraw zagranicznych z dnia 28 czerwca 2016 r.: „Silna Europa w niepewnym świecie”,
  - uwzględniając potencjalne wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE,
  - uwzględniając wyniki Eurobarometru 85.1 z czerwca 2016 r.,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0316/2016),
- A. mając na uwadze, że w ostatnich latach sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Europie i jej sąsiedztwie uległa znacznemu pogorszeniu, co skutkuje trudnymi i bezprecedensowymi wyzwaniami, którym żaden kraj lub organizacja nie są w stanie sprostać samotnie; mając na uwadze, że Europa doświadcza zagrożenia terroryzmem na swoim terytorium w stopniu większym niż kiedykolwiek dotąd, podczas gdy w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie ciągle rozszerza się obszar zagrożony terroryzmem i plagą nieustannej przemocy; mając na uwadze, że solidarność i odporność wymagają od UE jedności oraz wspólnego i systematycznego działania w porozumieniu z naszymi sojusznikami, partnerami i państwami trzecimi; mając na uwadze, że zapobieganie, dzielenie się danymi szczególnie chronionymi, zakończenie konfliktu zbrojnego, przewyższenie powszechnych naruszeń praw człowieka, szerzenie demokracji i rządów prawa oraz zwalczanie terroryzmu są priorytetami UE i jej obywateli oraz powinny być prowadzone zarówno w UE, jak i poza jej granicami, w tym przez korpusy wojsk inżynierskich utworzone w celu zajęcia się niektórymi bardzo praktycznymi wyzwaniami związanymi ze skutkami zmiany klimatu oraz klęskami żywiołowymi w państwach trzecich; mając na uwadze, że w sytuacjach realnego zagrożenia Europa powinna być silniejsza i szybsza w działaniu;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- B. mając na uwadze, że terroryzm, zagrożenia hybrydowe, niestabilność gospodarcza, zagrożenie cybernetyczne i niepewność energetyczna, przestępczość zorganizowana i zmiana klimatu stanowią główne zagrożenia dla bezpieczeństwa w coraz bardziej złożonym i wzajemnie powiązanim świecie, w którym UE powinna dołożyć wszelkich starań i poszukiwać środków w celu zagwarantowania bezpieczeństwa oraz zapewnienia dobrobytu i demokracji; mając na uwadze, że obecny kontekst finansowy i bezpieczeństwa wymaga od europejskich sił zbrojnych ściślejszej współpracy, a od personelu wojskowego szerszego i lepszego wspólnego wykształcenia i działania; mając na uwadze, że według Eurobarometru 85.1 z czerwca 2016 r. około dwóch trzecich obywateli Unii chciałoby większego zaangażowania UE w kwestie związane z polityką bezpieczeństwa i obrony; mając na uwadze, że bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne staje się coraz bardziej niepewne; mając na uwadze, że należy zwrócić szczególną uwagę na zapobieganie konfliktom przez przeciwdziałanie podstawowym przyczynom niestabilności i zapewnienie ludziom bezpieczeństwa; mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi poważne zagrożenie dla globalnego bezpieczeństwa, pokoju i stabilności oraz nasila zagrożenia dla tradycyjnego bezpieczeństwa, m.in. poprzez zmniejszenie dostępu do świeżej wody i żywności dla ludności w krajach niestabilnych i rozwijających się, tym samym prowadząc do napięć ekonomicznych i społecznych, zmuszając ludzi do migrowania lub generując napięcia polityczne i zagrożenia dla bezpieczeństwa;
- C. mając na uwadze, że wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel w swojej „globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej” uznała bezpieczeństwo Unii za jeden z pięciu priorytetów;
- D. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony nakłada na państwa członkowskie obowiązek udostępnienia odpowiednich zdolności umożliwiających wykonywanie cywilnych i wojskowych misji i operacji WPBiO; mając na uwadze, że przewidziana w Traktatach zdolność w dziedzinie budowania bezpieczeństwa i obrony jest jeszcze daleka od poziomu optymalnego; mając na uwadze, że instytucje europejskie mogą również odegrać bardzo istotną rolę, podejmując inicjatywy polityczne; mając na uwadze, że jak dotąd państwa członkowskie wykazywały brak chęci do utworzenia Europejskiej Unii Bezpieczeństwa i Obrony w obawie, że będzie ona zagrożeniem dla ich suwerenności narodowej;
- E. mając na uwadze, że szacunkowy koszt braku działań na szczeblu europejskim w zakresie obronności i bezpieczeństwa wynosi 26,4 mld EUR rocznie ⁽¹⁾ w wyniku dublowania, nadwyżki zdolności produkcyjnych i barier w zamówieniach w sektorze obrony;
- F. mając na uwadze, że art. 42 TUE zobowiązuje do stopniowego określania wspólnej polityki obronnej Unii jako części WPBiO, co doprowadzi do wspólnej unijnej obrony w przypadku jednomyślnego podjęcia takiej decyzji przez Radę Europejską; mając na uwadze, że art. 42 ust. 2 TUE także zaleca państwom członkowskim przyjęcie takiej decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi;
- G. mając na uwadze, że art. 42 TUE również przewiduje utworzenie instytucji obronnych, a także określenie europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia; mając na uwadze, że zgodnie z tym artykułem starania UE powinny być kompatybilne z NATO, mieć charakter uzupełniający i wzajemnie wzmacniający; mając na uwadze, że wspólna polityka obronna Unii powinna wzmocnić zdolność Europy do promowania bezpieczeństwa w obrębie swych granic i poza nimi, a także partnerstwo z NATO i stosunki transatlantyckie, i w związku z tym umożliwi wzmocnienie NATO, w rezultacie wspierając rozwój skuteczniejszej terytorialnej, regionalnej i globalnej strategii bezpieczeństwa i obrony; mając na uwadze, że w ostatnim wspólnym oświadczeniu ze szczytu NATO w Warszawie w 2016 r. dotyczącym strategicznego partnerstwa NATO-UE uznano rolę NATO i wsparcie, jakiego może udzielić UE w dążeniu do osiągnięcia wspólnych celów; mając na uwadze, że Europejska Unia Obrony powinna zapewniać utrzymywanie pokoju, zapobieganie konfliktom i umacnianie bezpieczeństwa międzynarodowego, zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych;
- H. mając na uwadze, że grupy bojowe UE, które osiągnęły pełną zdolność operacyjną w 2007 r. i które mają być wykorzystywane do zadań wojskowych o charakterze humanitarnym, zapewniających i przywracających pokój, nie zostały dotychczas wykorzystane, mimo że była po temu okazja i konieczność, ze względu na przeszkody proceduralne, finansowe i polityczne; podkreśla, że jest to przykład straconej możliwości wzmocnienia roli UE jako ważnego globalnego gracza opowiadającego się za stabilnością i pokojem;

⁽¹⁾ „The Cost of Non-Europe in Common Security and Defence Policy”, Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego (2013), s. 78.

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- I. mając na uwadze, że poza ustanowieniem Europejskiej Agencji Obrony (EDA) żaden z pozostałych brakujących elementów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE nie został dotychczas utworzony, zatwierdzony lub wdrożony; mając na uwadze, że należy przeprowadzić przegląd organizacyjny Europejskiej Agencji Obrony w taki sposób, by mogła ona rozwinąć cały swój potencjał i udowodnić, że tworzy wartość dodaną, zwiększa skuteczność WPBiO i może prowadzić do zharmonizowania krajowych procesów planowania obrony w tych dziedzinach, które są istotne dla operacji wojskowych WPBiO zgodnie z zadaniami petersberskimi określonymi w art. 43 TUE; zachęcając wszystkie państwa członkowskie do udziału i zaangażowania w działalności Europejskiej Agencji Obrony, aby zrealizować ten cel;
- J. mając na uwadze, że globalna strategia UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa wymaga, by UE systematycznie wspierała współpracę w zakresie obronności, w całym spektrum możliwości, w celu reagowania na zewnętrzne sytuacje kryzysowe, wspierania budowania potencjału naszych partnerów, zagwarantowania bezpieczeństwa Europy oraz stworzenia silnego europejskiego przemysłu obronnego, który ma kluczowe znaczenie dla samodzielnego podejmowania przez Unię decyzji i działań, co jest sprawą strategiczną; mając na uwadze, że wszystkie środki muszą zostać uzgodnione przez wszystkich członków Rady przed ich wdrożeniem;
- K. mając na uwadze, że na poświęconym częściowo obronie posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r. wezwano do wspierania ściślejszej i bardziej systematycznej europejskiej współpracy w dziedzinie obrony w celu generowania kluczowych zdolności, w tym poprzez wykorzystanie w stosownych przypadkach funduszy UE, i zauważając, że zdolności wojskowe pozostają własnością państw członkowskich i są przez nie prowadzone;
- L. mając na uwadze, że w dniu 17 listopada 2015 r. Francja powołała się na art. 42 ust. 7 TUE, a następnie wyłącznie na zasadzie dwustronnej zwróciła się do innych państw członkowskich o pomoc i wsparcie oraz nimi zarządzała;
- M. mając na uwadze, że biała księga UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony powinna dodatkowo wzmocnić WPBiO i zwiększyć zdolność UE do pełnienia funkcji dostawcy bezpieczeństwa, zgodnie z Traktatem z Lizbony, i mogłaby stanowić użyteczną refleksję nad przyszłością WPBiO; mając na uwadze, że misje i operacje WPBiO przeważnie mają miejsce w takich regionach, jak Róg Afryki i region Sahelu, które są ciężko doświadczane negatywnymi skutkami zmian klimatu, takimi jak susza i degradacja gleby;
- N. mając na uwadze, że niderlandzka prezydencja Rady promowała ideę białej księgi UE; mając na uwadze, że kraje Grupy Wyszehradzkiej z zadowoleniem przyjęły ideę ściślejszej integracji obrony europejskiej; mając na uwadze, że Niemcy wezwały do utworzenia Europejskiej Unii Bezpieczeństwa i Obrony w białej księdze z 2016 r. dotyczącej niemieckiej polityki bezpieczeństwa i przyszłości Bundeswehry;
- O. mając na uwadze, że stopniowa integracja obrony jest dla nas najlepszym rozwiązaniem, które pozwoli osiągnąć więcej mniejszym kosztem, a biała księga może zapewnić niepowtarzalną możliwość zaproponowania dodatkowych kroków;

Europejska Unia Obrony

1. przypomina, że dla zapewnienia długoterminowego bezpieczeństwa Europa potrzebuje woli i determinacji politycznej opartej na obszernym zestawie odpowiednich instrumentów polityki, w tym silnych i nowoczesnych zdolnościach wojskowych; zachęca Radę Europejską do przyjęcia wiodącej roli w stopniowym kształtowaniu wspólnej polityki obronnej Unii i przeznaczenia dodatkowych zasobów finansowych dla zapewnienia jej realizacji, w celu ustanowienia jej w następnych wieloletnich ramach politycznych i finansowych UE (WRF); przypomina, że ustanowienie wspólnej polityki obronnej Unii stanowi rozwinięcie i wdrożenie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony sformułowanej w Traktacie z Lizbony, wobec której mają zastosowanie przepisy prawa międzynarodowego i w rzeczywistości jest niezbędna do tego, aby umożliwić UE promowanie rządów prawa, pokoju i bezpieczeństwa na świecie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wszystkie bieżące działania państw członkowskich mające na celu dalszą integrację naszych wspólnych inicjatyw w zakresie obrony, przy uwzględnieniu ponadto niezwykle ważnego wkładu białej księgi w zakresie bezpieczeństwa i obrony;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

2. wzywa państwa członkowskie UE do uwolnienia pełnego potencjału Traktatu z Lizbony w szczególności w odniesieniu do WPBiO, ze szczególnym uwzględnieniem stałej współpracy strukturalnej określonej w art. 42 ust. 6 TUE lub funduszu początkowego określonego w art. 41 ust. 3 TUE; przypomina, że w art. 43 TUE zadania petersberskie składają się z długiej listy ambitnych zadań wojskowych takich jak wspólne działania rozbrojeniowe, misje humanitarne i ratunkowe, misje wojskowego doradztwa i wsparcia, misje zapobiegania konfliktom i utrzymywania pokoju, misje zbrojne służące zarządzaniu kryzysowemu, w tym misje przywracania pokoju i operacje stabilizacji sytuacji po zakończeniu konfliktów; przypomina, że w tym samym artykule stwierdzono także, iż wszystkie te zadania mogą przyczynić się zwalczania terroryzmu, w tym przez wspieranie państw trzecich w zwalczaniu terroryzmu na ich terytorium; podkreśla, że obecny stan WPBiO nie pozwala UE na wykonanie wszystkich wymienionych zadań; uważa, że celem powinna być systematyczna praca nad sposobami umożliwiającymi UE osiągnięcie celów Traktatu z Lizbony;
3. wyraża opinię, że prawdziwie silna Europejska Unia Obrony musi zapewnić państwom członkowskim gwarancje i zdolności wykraczające poza te możliwe do uzyskania przez pojedyncze państwa;
4. wierzy, że drogę do Europejskiej Unii Obrony należy rozpocząć od gruntownej zmiany WPBiO opartej na mocnej zasadzie obrony, skutecznym finansowaniu i koordynacji z NATO; uważa, że w miarę zwiększania integracji w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego WPBiO, jako konieczny krok, musi wyjść poza zakres zarządzania kryzysami zewnętrznymi, aby rzeczywiście zapewnić wspólne bezpieczeństwo i obronę oraz umożliwić zaangażowanie Unii na każdym etapie kryzysów i konfliktów, korzystając z całej palety instrumentów, jakie ma do dyspozycji;
5. podkreśla potrzebę ustanowienia formatu Rady Ministrów Obrony w celu zapewnienia trwałego przywództwa politycznego i koordynacji kształtowania Europejskiej Unii Obrony; wzywa Radę Unii Europejskiej do ustanowienia – na pierwszym etapie – stałej formuły spotkań ministrów obrony państw członkowskich, które zobowiązały się do ściślejszej współpracy w dziedzinie obrony, jako forum konsultacji i podejmowania decyzji;
6. wzywa przewodniczącego Komisji do ustanowienia stałej grupy roboczej ds. obrony, w skład której wchodzić będą członkowie Komisji i której przewodniczyć będzie wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel; apeluje, aby Parlament brał udział w pracach tej grupy za pośrednictwem stałych przedstawicieli; popiera dalsze zaangażowanie Komisji w obronność poprzez jasno określone badania, plany i wdrożenia; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do uwzględniania działań na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu we wszystkich unijnych działaniach dotyczących polityki zewnętrznej, zwłaszcza WPBiO;
7. uważa, że pogłębiające się poczucie ryzyka i zagrożenia w Europie wymaga pilnego utworzenia Europejskiej Unii Obrony; jest to zwłaszcza konieczne z powodu postępującego osłabienia bezpieczeństwa na granicach Unii Europejskiej, przede wszystkim w jej wschodnim i południowym sąsiedztwie; zauważa, że wspomina się o tym również w strategiach bezpieczeństwa państw członkowskich; podkreśla, że sytuacja stopniowo pogorszyła się szczególnie w ciągu 2014 r., wraz z powstaniem i ekspansją samozwańczego Państwa Islamskiego oraz późniejszym użyciem siły przez Rosję;
8. wyraża opinię, że Europejska Unia Obrony powinna opierać się na okresowej wspólnej ocenie zagrożeń bezpieczeństwa opracowanej przez państwa członkowskie, ale musi również być wystarczająco elastyczna, by móc sprostać wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa, przed jakimi stoją poszczególne państwa członkowskie, i ich potrzebom w tym zakresie;
9. uważa, że Unia powinna przeznaczyć środki własne na wspieranie ściślejszej i bardziej systematycznej europejskiej współpracy w dziedzinie obronności pomiędzy państwami członkowskimi, w tym stałej współpracy strukturalnej (PESCO); jest przekonany, że wykorzystanie funduszy UE stanowiłoby wyraźny znak spójności i solidarności i że pozwoliłoby to wszystkim państwom członkowskim zwiększyć – dzięki intensyfikacji wspólnych wysiłków – swoje zdolności wojskowe;
10. wierzy, że zacieśnienie europejskiej współpracy w dziedzinie obronności przyczyniłoby się do zwiększenia skuteczności, jedności i efektywności, a także do zwiększenia aktywów i zdolności UE, oraz miałyby potencjalny pozytywny wpływ na badania w dziedzinie obrony i kwestie związane z przemysłem; podkreśla, że tylko poprzez coraz ściślejszą współpracę, która stopniowo powinna przekształcić się w rzeczywistą Europejską Unię Obrony, UE i jej państwa członkowskie będą w stanie uzyskać zdolności technologiczne i przemysłowe niezbędne do umożliwienia im szybszego, samodzielnego i skutecznego działania w celu reagowania na dzisiejsze zagrożenia w odpowiedzialny i skuteczny sposób;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

11. zachęca wszystkie państwa członkowskie do podjęcia pomiędzy sobą bardziej wiążących zobowiązań poprzez ustanowienie stałej współpracy strukturalnej w ramach Unii; zachęca państwa członkowskie do ustanowienia wielonarodowych sił w ramach PESCO i udostępnienia tych sił do celów WPBiO; podkreśla znaczenie i konieczność zaangażowania wszystkich państw członkowskich w stałą i skuteczną współpracę strukturalną; uważa, że Rada powinna zasadniczo powierzać tym wielonarodowym siłom realizację działań na rzecz utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmacniania międzynarodowego bezpieczeństwa; proponuje, aby zarówno procesy podejmowania decyzji politycznych na szczeblu UE, jak i procedury krajowe były kształtowane w sposób umożliwiający szybkie reagowanie kryzysowe; jest przekonany, że należy zmienić nazwę systemu grup bojowych UE, korzystać z niego i dalej rozwijać w tym celu, politycznie, w sposób modułowy i przy skutecznym finansowaniu; zachęca do ustanowienia dowództwa operacyjnego UE jako warunku wstępnego skutecznego planowania, dowodzenia i kontroli wspólnych operacji; podkreśla, że stała współpraca strukturalna (PESCO) jest otwarta dla wszystkich państw członkowskich;

12. wzywa państwa członkowskie do uznania w szczególności prawa personelu wojskowego do tworzenia stowarzyszeń zawodowych lub związków zawodowych i wstępowania do nich oraz ich udziału w regularnym dialogu społecznym z władzami; zachęca Radę Europejską do podejmowania konkretnych kroków ukierunkowanych na harmonizację i normalizację europejskich sił zbrojnych w celu ułatwienia współpracy personelu sił zbrojnych w ramach nowej Europejskiej Unii Obrony;

13. zauważa, że wszystkie państwa członkowskie napotykają na trudności w utrzymaniu bardzo szerokiego zakresu zdolności obronnych, przede wszystkim z uwagi na ograniczenia finansowe; w związku z tym wzywa do lepszej koordynacji i bardziej przejrzystych zasad wyboru zdolności, które należy utrzymać, tak aby państwa członkowskie specjalizowały się w określonych zdolnościach;

14. zachęca państwa członkowskie do poszukiwania nowych możliwości wspólnych zakupów, konserwacji i utrzymania sił zbrojnych i zasobów materialnych; sugeruje, że przyjrzenie się na początek kwestii łączenia i wzajemnego udostępniania sprzętu nieśmiercionośnego, takiego jak pojazdy transportowe i statki powietrzne, pojazdy i statki powietrzne do tankowania oraz inny sprzęt pomocniczy, może okazać się użyteczne;

15. wierzy, że interoperacyjność ma kluczowe znaczenie dla większej kompatybilności i integracji sił zbrojnych państw członkowskich; w związku z tym podkreśla, że państwa członkowskie muszą badać możliwości wspólnego udzielania zamówień na zasoby w dziedzinie obrony; zauważa, że utrudnia to protekcyjny i zamknięty charakter unijnych rynków obronności;

16. podkreśla, że potrzebna jest zmiana i poszerzenie mechanizmu ATHENA, by zagwarantować finansowanie misji UE ze wspólnych środków, tak aby większości kosztów nie ponosiły poszczególne uczestniczące państwa członkowskie, co usunęłoby potencjalną przeszkodę dla zaangażowania sił przez państwa członkowskie;

17. wzywa Parlament Europejski do ustanowienia pełnoprawnej Komisji Bezpieczeństwa i Obrony w celu monitorowania wdrożenia stałej współpracy strukturalnej;

18. wierzy, że silna i coraz ważniejsza rola Europejskiej Agencji Obrony jest niezbędna dla skuteczności Europejskiej Unii Obrony w koordynowaniu programów i projektów opartych na zdolnościach i ustanowienia wspólnej europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia w celu zwiększenia efektywności, wyeliminowania powielania działań i obniżenia kosztów oraz w oparciu o katalog zawierający bardzo precyzyjne wymogi dotyczące zdolności do wykonywania operacji WPBiO, zharmonizowanego planowania obrony narodowej i procesów zamówień w odniesieniu do tych szczególnych zdolności; uważa, że powinno to być zgodne z przeglądem obronności zasobu sił państw członkowskich oraz przeglądem wcześniejszych działań i procedur Europejskiej Agencji Obrony; wzywa Europejską Agencję Obrony do wykazania, które luki w zakresie zdolności, stwierdzone w głównych celach i planie rozwoju zdolności, zostały wyeliminowane w ramach Agencji; jest przekonany, że łączenie i wzajemne udostępnianie inicjatyw i projektów to doskonale pierwsze kroki zmierzające do zacieśnienia współpracy europejskiej;

19. zachęca Komisję do współpracy z Europejską Agencją Obrony w celu wzmocnienia bazy przemysłowej i technologicznej sektora obrony, która ma zasadnicze znaczenie dla niezależności strategicznej Unii; wierzy, że kluczem do utrzymania przemysłu jest wzrost wydatków państw członkowskich na obronę, a także zapewnienie zachowania jego konkurencyjności na światowym rynku; zauważa, że aktualna fragmentacja rynku jest słabym punktem dla konkurencyjności europejskiego przemysłu obronowego; uważa, że wspólne badania mogą przyczynić się do zmniejszenia tej fragmentacji i poprawy konkurencyjności;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

20. zdecydowanie wierzy, że tylko skoordynowane podejście do rozwoju zdolności, w tym przez konsolidację klastrów funkcjonalnych takich jak Europejskie Dowództwo Transportu Powietrznego, może prowadzić do uzyskania efektu ekonomii skali, który jest konieczny do wzmocnienia Europejskiej Unii Obrony; ponadto wierzy, że wzmocnienie zdolności UE poprzez wspólne udzielanie zamówień i inne formy łączenia i wzajemnego udostępniania zasobów mogą stanowić bodziec tak bardzo potrzebny europejskiemu przemysłowi obronnemu, w tym MŚP; wspiera środki ukierunkowane na zachęcanie do takich projektów, w celu osiągnięcia wartości odniesienia Europejskiej Agencji Obrony wynoszącej 35 % całkowitych wydatków na wspólne zamówienia, jak tego wymaga globalna strategia UE; wierzy, że wprowadzenie europejskiego semestru obrony, zgodnie z którym państwa członkowskie przeprowadzałyby wzajemne konsultacje dotyczące cykli planowania i planowanych zakupów, mogłyby przyczynić się do przewyższenia aktualnego stanu fragmentacji rynku obrony;

21. podkreśla, że z uwagi na swój charakter cyberbezpieczeństwo jest obszarem polityki, w którym najważniejsza jest współpraca i integracja, nie tylko między państwami członkowskimi UE, kluczowymi partnerami i NATO, ale także między różnymi podmiotami w obrębie społeczeństwa, ponieważ odpowiedzialność za tę kwestię nie ma jedynie charakteru wojskowego; wzywa do opracowania bardziej przejrzystych wytycznych dotyczących zasad wykorzystywania defensywnych i ofensywnych zdolności UE i określenia ich kontekstu; przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do gruntownej zmiany rozporządzenia UE dotyczącego wywozu produktów podwójnego zastosowania, aby zapobiec wywozowi oprogramowania i innych systemów, które mogą zostać użyte przeciwko cyfrowej infrastrukturze UE lub w celu naruszenia praw człowieka, jeżeli trafią w niewłaściwe ręce;

22. przypomina o opublikowanej niedawno przez wysoką przedstawiciel globalnej strategii, stanowiącej spójne ramy priorytetowych działań w zakresie polityki zagranicznej, na podstawie których należy określić przyszłe zmiany w europejskiej polityce obrony;

23. przypomina cztery punkty odniesienia dla zbiorowego inwestowania, zatwierdzone przez Ministerialną Radę Sterującą Europejskiej Agencji Obrony w listopadzie 2007 r. i wyraża zaniepokojenie z powodu niskiego poziomu współpracy wykazanego w Defence Data Report opublikowanym w 2013 r.;

24. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do podjęcia inicjatywy ukierunkowanej na zwołanie dużych przedsiębiorstw i zainteresowanych podmiotów europejskiego przemysłu obronnego w celu rozwijania europejskiego przemysłu dronów;

25. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do podjęcia inicjatywy zwołania dużych przedsiębiorstw i zainteresowanych podmiotów europejskiego przemysłu obronnego w celu opracowania strategii i platformy na rzecz wspólnego rozwoju sprzętu obronnego;

26. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do zacieśnienia współpracy obejmującej krajowe strategie, zdolności i ośrodki dowodzenia w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego oraz Europejską Agencję Obrony jako elementu stałej współpracy strukturalnej na rzecz ochrony przez atakami cybernetycznymi i w celu ich zwalczania;

27. wzywa do dalszego opracowywania ram polityki UE w zakresie cyberobrony w celu rozwijania zdolności państw członkowskich, współpracy operacyjnej i wymiany informacji w tym zakresie;

28. odnotowuje trwające prace nad ustanowieniem działania przygotowawczego w zakresie przyszłego unijnego programu badań w dziedzinie obronności i apeluje o jak najszybsze skuteczne uruchomienie tego działania, tak jak domagała się tego Rada Europejska w latach 2013 i 2015 w następstwie projektu pilotażowego zapoczątkowanego przez PE; podkreśla, że w ciągu następnych trzech lat (2017–2020) na działanie przygotowawcze należy przydzielić wystarczający budżet w wysokości co najmniej 90 mln EUR; jest zdania, że za działaniem przygotowawczym powinien pójść kompleksowy, specjalny program badawczy finansowany przez UE jako element następnych WRF począwszy od roku 2021; zauważa, że w latach 2021–2027 europejski program badań w dziedzinie obronności, aby był wiarygodny i sprawił istotną różnicę, będzie wymagał całkowitego budżetu w wysokości co najmniej 500 mln EUR rocznie przez cały ten okres; wzywa państwa członkowskie do określenia przyszłych wspólnych programów, w których finansowane przez UE badania nad obronnością mogą stanowić punkt wyjścia, a także wzywa do ustanowienia funduszu początkowego na działania przygotowawcze poprzedzające operacje wojskowe, jak przewidziano w Traktacie z Lizbony; odnotowuje inicjatywy Komisji związane z obronnością, takie jak plan działań w sektorze obrony, polityka w dziedzinie przemysłu obronnego i europejska baza technologiczno-przemysłowa sektora obronnego;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

29. podkreśla, że rozpoczęcie misji WPBiO takich jak EUNAVFOR MED przyczynia się do wdrożenia Europejskiej Unii Obrony; zwraca się do UE o kontynuowanie i zintensyfikowanie tego rodzaju operacji;

30. uważa, że należy zastosować procedury europejskiego semestru w celu wprowadzenia ściślejszej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony;

31. podkreśla znaczenie wprowadzenia niezbędnych środków wspierających funkcjonujący, uczciwy, dostępny i przejrzysty europejski rynek obrony otwarty dla innych, które promują przyszłe innowacje technologiczne, wspierają MŚP oraz pobudzają wzrost i tworzenie miejsc pracy, tak aby państwa członkowskie mogły w sposób znacznie bardziej skuteczny i efektywny wykorzystać i zmaksymalizować odpowiednio swoje budżety na obronę i bezpieczeństwo; zauważa, że solidna europejska baza obronna, technologiczna i przemysłowa potrzebuje sprawiedliwego, dobrze funkcjonującego i przejrzystego rynku wewnętrznego, bezpieczeństwa dostaw i ustrukturyzowanego dialogu z gałęziami przemysłu mającymi znaczenie dla obronności; wyraża zaniepokojenie z powodu wolnych jak dotychczas postępów na rzecz zwiększenia konkurencyjności, usprawnienia działań antykorupcyjnych i większej przejrzystości w sektorze obrony oraz z powodu utrzymującego się braku skutecznej europejskiej polityki w dziedzinie przemysłu obronnego i poszanowania zasad rynku wewnętrznego; wyraża opinię, że zintegrowany i konkurencyjny europejski rynek broni obronnej powinien wprowadzić zachęty dla wszystkich państw członkowskich i je nagradzać, a także zaopatrywać wszystkich nabywców w odpowiednie, przystępne cenowo środki odpowiadające ich indywidualnym potrzebom w zakresie bezpieczeństwa; podkreśla potrzebę zapewnienia prawidłowego stosowania w całej UE dyrektywy w sprawie zamówień publicznych w dziedzinie obronności i dyrektywy w sprawie transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania pełnego wykonania dwóch dyrektyw związanych z obroną w tzw. pakiecie dotyczącym obronności;

32. wzywa Komisję do odegrania swojej roli przy pomocy planu działań w sektorze obrony w celu wspierania silnej bazy przemysłowej, zdolnej do zaspokojenia potrzeb Europy w zakresie zdolności strategicznych i określenia możliwości zapewnienia przez UE wartości dodanej;

33. jest przekonany, że w stopniowym kształtowaniu wspólnej unijnej polityki obrony UE powinna przewidzieć – za zgodą zainteresowanych państw członkowskich – udział w przeprowadzanych przez państwa członkowskie programach w zakresie zdolności, w tym udział w strukturach utworzonych w ramach Unii do celów realizacji tych programów;

34. zachęca Komisję, w ramach współpracy z Europejską Agencją Obrony, do działań mających na celu ułatwienie i umożliwienie współpracy w dziedzinie obrony poprzez uruchomienie funduszy i instrumentów UE ukierunkowanych na opracowanie przez państwa członkowskie programów w zakresie zdolności obronnych; przypomina, że europejski plan działań w sektorze obrony powinien stanowić strategiczne narzędzie wspierania współpracy w dziedzinie obronności na szczeblu europejskim, w szczególności w ramach finansowanego przez UE programu badań w dziedzinie obronności i za pomocą środków zacieśniania współpracy przemysłowej w całym łańcuchu wartości;

35. z dużym zadowoleniem przyjmuje koncepcję niezależności strategicznej wpisaną w globalną strategię Unii Europejskiej przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel; uważa, że koncepcję tę powinny odzwierciedlać zarówno priorytety strategiczne Unii, jak i wzmocnienie jej zdolności i przemysłu;

36. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego NATO z dnia 8 lipca 2016 r., w którym podkreśla się potrzebę współpracy między UE i NATO w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; wyraża przekonanie, że współpraca UE-NATO powinna obejmować współdziałanie na wschodzie i południu, zwalczanie zagrożeń hybrydowych i cybernetycznych i poprawę bezpieczeństwa morskiego, a także harmonizowanie i koordynowanie rozwoju zdolności obronnych; uważa, że współpraca w zakresie zdolności technologicznych, przemysłowych i wojskowych oferuje perspektywę poprawy kompatybilności i synergii obu struktur, tym samym zapewniając bardziej efektywne wykorzystanie zasobów; przypomina, że szybkie wdrożenie powyższego oświadczenia ma zasadnicze znaczenie i w związku z tym wzywa ESDZ wraz z właściwymi odpowiednikami do opracowania konkretnych wariantów jej wdrożenia do grudnia 2016 r.; uważa, że państwa członkowskie powinny rozwijać zdolności nadające się do zastosowania w ramach WPBiO w celu umożliwienia samodzielnego działania w przypadkach, gdy NATO nie wykazuje chęci do działania lub działanie UE jest bardziej właściwe; jest przekonany, że wzmocniłoby to również rolę NATO w polityce bezpieczeństwa i obrony oraz w obronie zbiorowej; podkreśla, że współpraca między UE i NATO w zakresie wspierania silniejszego i wydajnego przemysłu obronnego oraz badań w dziedzinie obronności stanowi

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

priorytet strategiczny i jej szybkie wdrożenie ma kluczowe znaczenie; jest przekonany, że współpraca obejmująca prewencję, analizę i wczesne wykrywanie za pomocą skutecznej wymiany informacji i danych wywiadowczych zwiększy zdolność UE do przeciwdziałania zagrożeniom, w tym zagrożeniom hybrydowym; pozostaje przekonany, że NATO jest głównym gwarantem bezpieczeństwa i obrony w Europie; podkreśla konieczność unikania powielania działań między instrumentami NATO i UE; uważa, że UE ma potencjał również w zakresie aspektów cywilnych, który może być podstawowym czynnikiem zmian w niestabilnych regionach; nalega jednak, że skoro rolą NATO jest ochrona przede wszystkim jego europejskich członków przed atakiem zewnętrznym, UE powinna dążyć do uzyskania rzeczywistych zdolności do obrony własnej i samodzielnego działania w razie potrzeby, przyjmując większą odpowiedzialność w tym względzie poprzez podniesienie jakości sprzętu, szkolenia i organizacji;

37. zauważa, że wprawdzie NATO musi pozostać fundamentem obrony zbiorowej w Europie, ale polityczne priorytety NATO i UE nie zawsze muszą być takie same, zwłaszcza w kontekście zwrotu Stanów Zjednoczonych w kierunku Azji; zauważa ponadto, że UE dysponuje wyjątkowym zestawem instrumentów związanych z bezpieczeństwem, które nie są dostępne dla NATO, i vice versa; jest zdania, że UE powinna przyjąć na siebie większą odpowiedzialność za kryzysy bezpieczeństwa w swoim bezpośrednim sąsiedztwie, wnosząc w ten sposób wkład w zadania NATO, w szczególności w kontekście wojny hybrydowej i bezpieczeństwa morskiego; uważa, że w dalszej perspektywie konieczna może okazać się reforma uzgodnień Berlin Plus, także w celu umożliwienia NATO korzystania ze zdolności i instrumentów UE; podkreśla, że ambicje UE obejmujące autonomię strategiczną i kształtowanie Europejskiej Unii Obrony muszą być realizowane w pełnej synergii z NATO i muszą prowadzić do bardziej skutecznej współpracy, sprawiedliwego podziału obciążeń i produktywnego podziału pracy pomiędzy NATO i UE;

38. wyraża przekonanie, że współpraca UE-NATO powinna obejmować budowanie odporności na wschodzie i południu oraz inwestycje w obronność; uważa, że współpraca w zakresie zdolności oferuje perspektywę poprawy kompatybilności i synergii obu struktur; wyraża przekonanie, że zwiększyłaby ona również rolę NATO w polityce bezpieczeństwa i obrony, a także w obronie zbiorowej;

39. jest głęboko zaniepokojony doniesieniami, że procedury administracyjne niepotrzebnie hamują formowanie sił na potrzeby misji WPBiO i transgraniczne przerzucanie sił szybkiego reagowania w obrębie UE; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia ogólnounijnego systemu koordynowania szybkiego przerzucania personelu, sprzętu i zaopatrzenia sił obrony do celów WPBiO w przypadku zastosowania klauzuli solidarności oraz w przypadku obowiązku udzielenia pomocy i wsparcia przy zastosowaniu wszelkich dostępnych im środków zgodnie z art. 51 Karty Narodów Zjednoczonych;

40. wzywa do przywrócenia praktycznych ustaleń i wytycznych do celów uruchomienia w przyszłości art. 42 ust. 7 TUE; wzywa państwa członkowskie do opracowania niezbędnych ustaleń w celu wdrożenia tego artykułu, aby umożliwić poszczególnym państwom członkowskim skuteczne zarządzanie pomocą i wsparciem ze strony innych państw członkowskich bądź zapewnić ich skuteczne zarządzanie w ramach struktur Unii; wzywa państwa członkowskie, aby dążyły do przeznaczenia 2 % PKB na wydatki na obronę, a także aby przeznaczyły 20 % swojego budżetu obronnego na sprzęt uznany przez Europejską Agencję Obrony za niezbędny, w tym na odnośne badania i rozwój, tym samym eliminując lukę przy użyciu czterech punktów odniesienia Europejskiej Agencji Obrony w zakresie zbiorowego inwestowania;

41. jest zdania, że wyzwaniom stawianym budżetom krajowym przez ograniczenia finansowe towarzyszą jednocześnie szanse na postęp, wynikające z oczywistej potrzeby ściślejszej współpracy między państwami członkowskimi w kwestiach dotyczących obrony; z zadowoleniem przyjmuje decyzję niektórych państw członkowskich dotyczącą powstrzymania lub odwrócenia tendencji do cięcia wydatków na obronę;

42. jest zdania, że Parlament Europejski powinien zajmować ważną pozycję w przyszłej Europejskiej Unii Obrony, i uważa wobec tego, że Podkomisja Bezpieczeństwa i Obrony powinna stać się pełnoprawną komisją parlamentarną;

43. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do zainicjowania białej księgi UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony, która będzie oparta na globalnej strategii UE zatwierdzonej przez Radę Europejską; zwraca się do Rady o niezwłoczne przydzielenie zadania opracowania projektu tego dokumentu; wyraża ubolewanie z powodu wniosku zgłoszonego ministrom obrony UE przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel, by zamiast kompleksowego procesu związanego z białą księgą dysponować tylko planem wdrażania w zakresie bezpieczeństwa i obrony; wyraża opinię, że taki plan wdrażania powinien być prekursorem regularnego procesu związanego z białą księgą w zakresie bezpieczeństwa i obrony, który powinien stanowić użyteczną podstawę do konkretnego i realistycznego określenia ilościowego ewentualnych wkładów Unii w politykę bezpieczeństwa i obrony w każdej kadencji;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

44. wyraża przekonanie, że biała księga UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony powinna być rezultatem spójnych procesów międzyrządowych i międzyparlamentarnych oraz wkładów poszczególnych instytucji UE, które powinny opierać się na międzynarodowej współpracy z naszymi partnerami i sojusznikami, w tym NATO, oraz kompleksowym wsparciu międzyinstytucjonalnym; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do skorygowania wstępnego harmonogramu dotyczącego księgi w celu rozpoczęcia ukierunkowanych konsultacji z państwami członkowskimi i parlamentami;

45. uważa, że – w oparciu o globalną strategię UE – biała księga powinna obejmować unijną strategię na rzecz bezpieczeństwa i obrony, zdolności niezbędne do realizacji tej strategii oraz środki i programy na szczeblu państw członkowskich oraz unijnym pozwalające na osiągnięcie tych zdolności, które powinny bazować na wspólnej europejskiej polityce w zakresie zdolności i uzbrojenia, jednocześnie biorąc pod uwagę, że obrona i bezpieczeństwo pozostają w zakresie kompetencji krajowych;

46. uważa, że biała księga powinna przybrać formę porozumienia międzyinstytucjonalnego o wiążącym charakterze, określającego wszystkie unijne inicjatywy, inwestycje, środki i programy w odnośnych wieloletnich ramach politycznych i finansowych UE; jest przekonany, że państwa członkowskie, partnerzy i sojusznicy powinni uwzględnić to porozumienie międzyinstytucjonalne w swym własnym planowaniu w zakresie bezpieczeństwa i obrony, tak aby zapewnić spójność i wzajemną komplementarność;

Wstępne inicjatywy

47. uważa, że należy niezwłocznie podjąć następujące inicjatywy:

- działanie przygotowawcze dotyczące WPBiO rozpoczynające się w 2017 r., które będzie kontynuowane do 2019 r.;
- w dalszej kolejności – bardziej ambitny i strategiczny program badań w dziedzinie obronności, który będzie stanowił pomost do czasu następnych WRF, pod warunkiem zapewnienia przez państwa członkowskie dodatkowych zasobów finansowych lub współfinansowania ze strony państw członkowskich zgodnie z art. 185 TFUE;
- europejski semestr obrony oceniający postępy poczynione w zakresie wydatków budżetowych państw członkowskich w dziedzinie obrony;
- strategia określająca kroki, które należy podjąć w celu ustanowienia i wdrożenia Europejskiej Unii Obrony;
- przeanalizowanie utworzenia stałej rady ministrów obrony;
- wspieranie inicjatywy NATO na rzecz rozmieszczania wielonarodowych batalionów w państwach członkowskich kiedy tylko i gdziekolwiek będzie to konieczne, w szczególności wspieranie rozwoju niezbędnej infrastruktury (w tym mieszkań) dla tych batalionów;
- rozwój regularnego procesu związanego z białą księgą w celu umożliwienia pierwszego zastosowania w ramach planowania następnych WRF;
- konferencja zainteresowanych stron na temat rozwoju wspólnej europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia oraz harmonizacja odnośnych krajowych polityk w oparciu o przegląd obrony w UE;
- rozwiązanie problemów prawnych uniemożliwiających wdrożenie wspólnego komunikatu w sprawie budowania zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w państwach trzecich;
- reforma koncepcji grup bojowych UE mająca na celu ustanowienie stałych jednostek, które byłyby niezależne od państwa wiodącego i poddawane systematycznym wspólnym szkoleniom;
- utworzenie wojskowego funduszu początkowego przewidzianego w art. 41 ust. 3 TUE, który przyczyniłby się do znaczenie szybszego podejmowania operacji wojskowych WPBiO;
- plan działania ukierunkowany na wzmocnienie i rozszerzenie mechanizmu ATHENA w celu zapewnienia większych środków wspólnotowych na misje UE;
- reforma mechanizmu ATHENA mająca na celu zwiększenie jego potencjału w zakresie podziału kosztów i wspólnego finansowania, w szczególności w odniesieniu do rozlokowania grup bojowych UE lub innych środków szybkiego reagowania, a także budowania zdolności sił wojskowych w krajach partnerskich (szkolenie, opieka mentorska, doradztwo, zapewnienie sprzętu, poprawa infrastruktury i inne usługi);

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- proces związany z rozważaniami na temat zagranicznych inwestycji bezpośrednich w sektory o kluczowym znaczeniu dla obrony i bezpieczeństwa oraz usługodawców, w celu opracowania przepisów prawnych na szczeblu UE;
- proces związany z rozważaniami na temat standaryzacji produktów podwójnego zastosowania w celu opracowania przepisów prawnych na szczeblu UE;
- rozważania na temat ustanowienia stałego ośrodka dowodzenia operacjami wojskowymi WPBiO i kontroli nad nimi;
- ogólnounijny system koordynowania szybkiego przetrucania personelu, sprzętu i zaopatrzenia sił obrony;
- wstępne elementy europejskiego planu działania w sektorze obrony opartego na białej księdze UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony;
- wstępne projekty UE-NATO w zakresie przeciwdziałania i zapobiegania zagrożeniom hybrydowym oraz budowania odporności, współpracy w dziedzinie komunikacji i reakcji strategicznej, współpracy operacyjnej, w tym na morzu, migracji, koordynacji w odniesieniu do bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberobrony, zdolności obronnych, wzmocnienia bazy technologicznej, badawczej i przemysłowej sektora obronnego, manewrów oraz budowania zdolności w zakresie bezpieczeństwa i obrony naszych partnerów na wschodzie i południu;
- środki mające na celu zacieśnienie współpracy i zwiększenie zaufania między podmiotami działającymi w sektorze bezpieczeństwa cybernetycznego i obrony;

48. proponuje, by Europejska Unia Obrony rozpoczęła działanie w trybie pilnym, z wykorzystaniem systemu zróżnicowanej integracji, składającej się z dwóch etapów:

- a) uruchomienia stałej współpracy strukturalnej, która spotkała się już z aprobatą Parlamentu i została uwzględniona w programie „Nowy początek dla Europy” przedstawionym przez przewodniczącego Komisji;
- b) realizacji planu działania dotyczącego globalnej strategii w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa zaprezentowanej przez wysoką przedstawiciel;

o

o o

49. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, unijnym agencjom działającym w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz parlamentom narodowym.
